



Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Cím:

Vérmező parkjában

Idő

Személy

Helyszám

Magyar Nemzet Független Munk.

1950. 1. 7.
1. 23.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

712.21
Vérmező

27 - 1695

Lap:

Megjelent:

1. 1950 JAN 23

Budapest legszebb parkja lesz a Vérmezőn

Budapest parkosítására rendkívüli gazdag programot dolgozott ki a fővárosi kertészet. Új gyermekjátszóterek és parkok létesülnek majdnem minden kerületben. A kertészeti munkálatok során a Főkert parkokat létesít a pesti Dunaparton a lebontott szállodák helyén, tovább folytatja a Lánchíd budai hídfőjének rendezését, parkosítja az angyalföldi kislakások környékét és sor kerül az Árpád-hídfő kertészeti kiképzésére mindkét oldalon. Folytatják a Vérmező parkosítását és a tervek szerint

az újjáépített Vérmező Budapest egyik legszebb parkja lesz.

mesterséges tóval, új padokkal, játszótérrel. Folytatják a Városliget újjáépítését. Hatalmas nyílt térségeket képeznek ki, ahol nyá-

ron szabadterei színelőadások lesznek.

Gyermekjátszóterek létesülnek Kőbányán és Angyalföldön, továbbá a belső kerületekben még később megállapított hat helyen.

A volt peremvárosokban hét új gyermekjátszóteret létesül,

így Újpesten a Béke-téren, Rákospalotán a Gyóni Géza-téren, Kispesten a Malinovszky-úton, Pestszentlőrincen a Tátrafüred-téren, Pesterzsébeten a MÁV-telepen és Csepelen a Szent László- és Kossuth-tereken. Több száz új padot állítanak fel és több ezer sorfát ültetnek el, főleg az új kerületekben. Újabb parkok létesülnek Újpesten, Rákospalotán, Kispesten, Pestszentlőrincen, Pestszenterzsébeten, Csepelen és Budafokon.

Épül a tó a Vérmezőn

Magyar Nemzet

Szombat, 1950 január 7.

Másfél évszázaddal ezelőtt, 1795. május 20-án új nevet kapott egy dimbes-dombos budai völgyrész, az ősi várfalak alatt. Berendi János budai városbíró ballagott le a Várból, e szomorú nap esteledésében és megpillantotta a téren feketedő kivégző-tönköket Megborzadt Vénember létére sírni kezdett. És így szólt csontsovány pennahordozó irnokához:

— Ime, amice, itt terül el lábunk alatt a magyar Vérmező.

A kivégző-tönkökről már „eltakarították” a vértanúk vérért, elvitték a holttesteket is, közülük Martinovics Ignác Józsefet, a magyar jakobinusok vezérét.

I. Ferenc császár bírósága hozta Martinovicsék főlét, a halálos ítéletet. Irva vagyon: „elsápadott, amídön, felolvasáskor az izzó szívű Martinovics eme sorait Az emter és a polgár kátéjából: „A főhatalom a nép kezében van aminek nemcsak joga van e’örök ni a királyságo, de az orok is azt meccselekedni.”

Martinovicsot lefejezték a Vérmezőn, kátéját elégették. Am a káté a magyar forradalmárok örök kátéja maradt.

A Vérmező pedig Vérmező maradt.

Évtizedeken át a régi „hadügy” birtokában volt. Egyszer szabad volt rajta átkelni a népek, egyszer nem. Attól függött, hogy milyen a kedélye a hadügynek Elgyőzött újoncok gyakorlatoztak a gyér fűvön és úrlovások ugratták fővenyűjain kényes paripáikat. Így tartott ez másfél évszázadon át.

Reggel nyolc óra.

Most szállt feje a köd az öreg Vérmezőről.

A Mátyás-templom mögül lassan emelkedik fel a tél véres korongja s mintha megülne pár perccel át a Vár háztetőin és kérdezzetné őket:

— Mi van ott alant a vén Vérmezőn?

Munka. Lázás, nagyütemű munka. Társzekerek és teher-

autók dübörögnek, földet hoznak és földet visznek, egylovastargoncák tucatjai görögnek végig a mezőn, kubikusok serege hasogatja a gyeppholdakat mérnökök kutató szeme vizsgálja a háromlábú mércét, sodronyzsinórok szaladnak végig parttól partig, — egy tó szücsik ki, egy hatalmas tó, amelynek készül medre ezer és ezer köbméter földet nyel el és doi ki magából.

Távolabb, a munka palotájára varázsolt régi Bellevue-szálló előtt faragott lépcsők és fal díszek halmozódnak, új padok pirosnak, gyermekjátszóterek hintái és csúzdái várják felátatásukat, s a már vadonatúj gyeppmezőkön százával simunak erős póznákhoz a tavaszi ébredésre váró új facsemeték.

Tél van, de lázasan ég a munka. Kertészek, építésszek, mérnökök, földmunkások, utépítők csapata dolgozik, — új világ születik a süppedt mezőség helyén. Buda új csodaszigete, a magyar főváros második Városgigete.

Ime, 1950-ben csodát tesz ezzel a forró forradalmárvérrel öntözött területtel a demokrácia építő keze.

4500 négyszögölnyi területen, három és fél méternyi mélységen fog elterülni a tó, amely friss erővel lélegző tüdejé lesz a Vár alatti tájnak. Vize feloldja majd a Déli vasútról a Vára és a Krisztinavárosra ömlő ömördeket füstöt, kormot, hamut és pernyét. A tó vizét artézikutak adják és a szakemberek azt remélik, hogy Buda ádot földjén k méhe gyógyerejű vizet ajándékozza meg a hatalmas, mos. épülő tava. A sok holdnyi területmelyedést feltöltötték már a Vár romanyagával, csak a tó medrét hagyták meg. Már ebben az évben új panorámában gyönyörködünk a Tóh Árpád-séány m gasdából: — lent a mélyben hatalmas, gyermekjátszóteret park ólén csillog egy «kék tó, tiszta tó» és szeiden csókolja habjaival a földet, amely magába itta Martinovics Ignácék vérért.